

Una avinguda molt transitada de la capital síria, Damasc.

Albert Balanzà

El caos sempre atractiu de la bella Damasc

A banda del Caire, Damasc probablement és la ciutat que més ha de suportar el pes de la història sobre les seves espatlles. I amb la seva germana egípcia també té moltes similituds en la manera de conduir dels seus habitants. Hi ha un desordre antic que, sobretot si hi vas de vacances, converteix Damasc en una ciutat dividida en dues parts: la ciutat vella i tota la resta.

Dins de les muralles només entren alguns veïns i comerciants i els taxistes deixen els turistes a les dues grans portes, Bab Touma i Bab Jahbih. Fora muralles és el camp que pugui, amb una anella de circumval·lació que fa avançar amb comptagotes i cops de clàxon els conductors nerviosos. Per això els taxistes pacten un preu fix amb els clients sense comptar el temps que trigarà a fer el recorregut.

A mesura que el conductor s'allunya del centre de Damasc connectarà amb altres espais que ofereixen nous contrastos: hi ha avingudes amples on tothom travessa per on pot i on les caravanes dels casaments fan la festa grossa anant amunt i avall –tocant el clàxon i amb els intermitents posats– mentre els comensals dels terrats dels centres comercials saluden la gresca... I hi ha també espai per a l'autovia ben asfaltada que passa entre zones benestants que podrien ser de qualsevol barri occidental. Totes les marques i els menús tenen un lloc també a la històrica Damasc.

Ruta cap a Beirut o Bagdad

Més enllà dels alarmants vídeos de YouTube que aquests dies ens pinten una Síria que presumptament s'ensorra, no hi ha cap problema per moure's i sortir cap a

altres destinacions: amb taxi es pot arribar tranquil·lament a l'estació d'autobusos i comprar bitllets a les companyies que van, per exemple, a Palmira. Desert endins, direcció Bagdad. Als afores de l'estació torna el sidral i els conductors que no segueixen cap carril, però ben aviat les cases es fan més baixes, s'imposa la pols, el conductor del bus reparteix aigua entre els passatgers i s'entra en territori deseparat.

Els taxistes pacten un preu fix amb els clients sense comptar el temps que trigarà a fer el recorregut

Una altra alternativa és sortir directament del país i aprofitar la proximitat del Líban per arribar a Beirut. Hi ha una altra estació d'autobusos on el que realment mana és el taxi interurbà, que no surt fins que no omple les quatre places del vehicle. Que ningú s'espanti –o espanteu-vos només una mica– si en arribar al recinte de taxis algú us agafa la maleta, l'obre sota l'atenta mirada d'una pila de gent i dóna els vostres passaports a qui us portarà a Beirut. Moments d'incertesa. Però no cal patir. Damasc és caòtica però sempre atractiva i diferent.

Albert Balanzà
Periodista

Damasc

Si voleu participar en aquesta secció, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

Hi ha avingudes amples on tothom travessa per on pot i on les caravanes dels casaments fan la festa grossa anant amunt i avall

